

**Maskvos ir visos Rusios Patriarcho
KIRILO
KALĖDINIS LAIŠKAS
vyskupams, kunigams, vienuoliams ir visiems ištikimiems
Rusų Ortodoksų Bažnyčios vaikams**

**Ekscelencijos vyskupai, garbingieji kunigai, vienuoliai ir vienuolės, brangūs
broliai ir seserys!**

Į jus visus, gyvenančius įvairiose šalyse, miestuose ir kaimuose, bet priklausančius Vieningai Rusų Ortodoksų Bažnyčiai, kreipiuosi aš šią šventą naktį ir širdingai sveikinu su pasauliui išganinga švente – Kristaus Gimimu. Širdingai sveikinu jus, mano brangieji, ir maldoje linkiu, idant mes visi būtume kupini dvasinio džiaugsmo dėl bendro dalyvavimo šioje didžioje iškilmėje ir mėgautumėmės tikėjimo puota, kaip Dievo sūnūs ir dukterys ir *Kristaus draugai* (Jn. 15, 15).

Šiandien regėdami Dievo Įsikūnijimo slėpinį, mes stengiamės suvokti, kokia prasmė šio įvykio, buvusio Betliejuje prieš du tūkstančius metų, ir kokį ryšį jis turi su mumis ir mūsų amžininkais.

Šventasis apaštalas Paulius rašo: „*Bet, atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė Savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui, kad atpirktų esančius įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume išsūnytę*“ (Gal. 4, 4–5). O kas gi buvo prieš šią laiko pilnatvę? Visa žmonijos istorija iki Kristaus Gimimo iš esmės yra Dievo ieškojimo istorija, kai geriausi protai bandė suprasti, kas gi yra šaltinis tos antgamtinės galios, kurios buvimą gyvenime vienaip ar kitaip jaučia kiekvienas žmogus.

Dievo ieškojimo kelyje žmonės, bandydami atrasti tiesą, puldavo į įvairiausias klaidatikystes. Bet nei žmogaus primityvi grėsmingų gamtos reiškinių baimė, nei gamtos stichijų, stabų, o kartais ir savęs sudievinimas, net nei tie nedaugelis praregėjęjų, kurie nušviesdavo filosofus pagonis, neatvedė žmonių prie tikrojo Dievo. Ir, „kadangi pasaulis išmintimi Dievo nepažino“ (1 Kor. 1, 21), Jis panorėjo Pats ateiti pas žmones. Dvasinėmis akimis mes regime didį maldingumo slėpinį: Kūrėjas tampa panašus į kūriniją, priima žmogaus prigimtį, iškenčia pažeminimą, miršta ant kryžiaus ir prisikelia. Visa tai – aukščiau žmogaus suvokimo ir yra stebuklas, atskleidžiantis Dievo Apreiškimo žmonėms apie Save Patį pilnatvę.

Kristus gimė – ir pasaulis turi viltį, Kristus gimė – ir meilė karaliauja per amžius, Kristus gimė – ir dangus prisilenkė prie žemės, Kristus gimė – ir Betliejaus žvaigždė nurodo teisingą kelią į Dievą, Kristus gimė – ir niekas tegul netiki blogio triumfu, nes mes „*išgelbėti malone per tikėjimą ir ne iš savęs, bet tai yra Dievo dovana*“ (Ef. 2, 8).

Laukdamas ir pranašiška regėdamas mesijo atėjimą, pranašas Izaijas šaukia: „Su mumis yra Dievas“ (Iz. 8, 10). Jo įkvėpti Dievo žodžiai iki šiol yra neišpasakyto džiaugsmo šaltinis milijonams krikščionių. Gimęs Betliejuje, Viešpats gimsta mūsų širdyse ir būna su mumis, jei mes liekame ištikimi Jam ir Jo įkurtai Bažnyčiai. Jis su mumis, kai mes darome gerus darbus. Jis su mumis, kai mes padedame artimui. Jis su mumis, kai mes kenčiame ir užjaučiame. Jis su mumis, kai mes sutaukome besipykstančius. Jis su mumis, kai mes atleidžiamė ir neatsimename pikto. Jis su mumis, kai mes meldžiamės ir dalyvaujame Bažnyčios Sakramentuose, o ypač – Dėkojimo Sakramente, Šventojoje Eucharistijoje.

Kristaus Gimimo šventė mums byloja apie svarbiausią: mes pašaukti išmokti mylėti Dievą ir tarnauti Jam, mūsų Išganytojui, Tam, Kuris dovanojo išganymą visoms tautoms ir visiems laikams, Kuris ir dabar apkabina kiekvieną iš mūsų. Įgydami Dievo tikro garbinimo ir pamaldaus buvimo Jo akivaizdoje patirtį, mes kartu išmokstame tarnauti ir mūsų artimui, tuo parodydami *tikėjimą, kuris veikia meile* (Gal. 5,6).

Ir mums nedaug lieka užbaigti – atsakyti į išganingos Dievo malonės veikimą savo paklusnumu, savo pasitikėjimu Viešpaties žodžiams, savo noru vykdyti Jo įsakus. Jei mes perprasime šią didžią tiesą, tai daug kas pasikeis ne tik mumyse, bet ir aplink mus. Mes sugebėsime teisingai sudėlioti vertybinius akcentus, mes sugebėsime ramiai ir tvirtai eiti iš aukščiau mums nurodytu keliu, šlovindami ir dėkodami Dievui.

O kad pasiektume tokią dvasios būseną, mes turime būti ortodoksais ne tik pagal socialines apklausas, bet ir savo giliu įsitikinimu ir gyvenimo būdu, kokie karštai tikintys ir Dievą mylintys žmonės buvo mūsų pamaldūs protėviai. Tarp jų ypatingą vietą užima Rusios krikštytojas, šventasis tolygus apaštalams ir didysis kunigaikštis Vladimiras. Jo palaimingos mirties 1000-metį mes minėsime šiais metais. Būtent jam mes dėkingi už tai, jog esame garbingo krikščionių vardo nešiotojai ir kartu sudarome vieną brolišką ortodoksų istorinės Rusios tautų šeimą. Taip buvo, ir yra, ir bus. Ir jokie laikini trukdžiai ir išbandymai, jokios išorinės jėgos negalės nutraukti šiuos daugiaamžius dvasinius ir kultūrinius Kijevo krikštyklos paveldėtojų saitus.

Šiomis šventomis kalėdinėmis dienomis visos Bažnyčios maldos ir mano ypatinga asmeninė malda už taiką Ukrainoje. Nepriklausomai nuo to, kur gyvena Jos vaikai, nuo jų politinių pažiūrų ar pirmenybės teikimo, Rusų Ortodoksų Bažnyčia atlieka šią atsakingą misiją, kurią Jai patikėjo Pats Kristus (Mt. 5, 9). Ji darė ir darys viską, kas tik galima, kad sutaikintų žmones ir padėtų jiems nugalėti susipriešinimo padarinius.

Bet kokios priešpriešos, neapykantos ir susiskaldymo esmė – nuodėmė. Ji, anot šventojo Justino Čelijiečio, „visomis savo išgalėmis daro viena: nudievina ir nužmogina žmogų“ (šv. Justinas (Popovičius), Filosofijos prarajos). Ir mes matome, kokios pragariškos būsenos kartais būna žmogus, praradęs Kūrėjo dovanotą orumą.

Bažnyčia gi Dievo vardu nenuilstamai skelbdama žmonėms *gerąją naujieną* (Lk. 2, 10) apie Išganytojo gimimą, kiekvieną gimusį žemėje kviečia tikėti ir keistis į gėra. Ji siūlo kilimą aukštyn: nuo Dievo ieškojimo į Dievo pažinimą, nuo Dievo pažinimo į bendrystę su Dievu, nuo bendrystės su Dievu į panašumą su Dievu. Šventasis Atanasas Didysis, gyvenęs IV amžiuje Aleksandrijoje, nuostabiais žodžiais išreiškė Išganytojo atėjimo į žemę tikslą: „*Dievas tapo žmogumi, kad žmogus taptų dievu*“. Ne savo prigimtimi, o Dievo malone. Visa daugiaamžė Bažnyčios patirtis liudija: tikras atsिमainymas, sudievinimas vyksta malonės veikimu per Dievo ir žmogaus gerąją bendrą darbą. Ir pasiekiamas jis triūsu, paklusnume Dievui, o ne priimant angies šėtonišką gundymą paragauti gėrio ir blogio pažinimo medžio vaisiaus ir tuojau pat tapti *kaip Dievas* (Pr. 3, 5). Kiekvienas, gyvenantis tikėjimu, žino, jog būtent ištikimybė Dievui sulaiko nuo piktų darbų ir minčių, jog būtent tikėjimas įkvepia jį žygdarbiams ir darbui Dievo šlovei ir artimo gerovei.

Sveikindamas visus jus su Kristaus Gimimo švente ir Naujaisiais Metais, norėčiau širdingai palinkėti jums geros sveikatos, ramybės, laimingo gyvenimo ir apščios pagalbos iš aukštybių nesuklupus sekti mūsų Viešpatį ir Išganytoją.

O visų malonių Dievas, pašaukęs jus į Savo amžinąją garbę Kristuje Jėzuje, Pats jus, trumpai pakentėjusius, išstobulins, sutvirtins, pastiprins, pastatys ant tvirto pagrindo. Jo valdžia per visus amžių amžius! Amen (1 Pt. 5, 10–11).

MASKVOS IR VISOS RUSIOS PATRIARCHAS
KIRILAS

Maskva,
2014/2015 metų
Kristaus Gimimo šventė